

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény
templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos
közlönyül

Előfizetési ára egy évre 2 pengő

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM: P. Badalik Bertalan: Hit, hála, szeretet-engesztelés. — Gálosiné Ottlik Myra: Könyörgés Imrés-lelkületért. Hímnusz Nagyboldogasszony napján. — Ima Szűz Máriához. — Juhász Béla: A többhelyűség csodája. — Rogács Ferenc: Oltárvirágok. 4. Engesztelés. — Központi: Imaszándékunk: A katolikus Egyház hazánkban. — Oltáregyesületi élet.

A Szent István-Társulat új kiadványai között kimagaslik Gálffy László S. J.: *Istenfiúi életünk* c. könyve. A dogmatika és a praktikus lelkiélet közösen termelt értelmezései P. Gálffy könyvének kis fejezetei (számszerint 349), amelyek Scheeben (die Herrlichkeiten der göttlichen Gnade c.) művéhez hasonlóan a kegyelem útjairól, akadályairól és istenfiúi életünkben való beteljesedéséről szólnak. Kiválóan alkalmas arra, hogy lelkiéletünket elmélyítse és mintegy vasbetonszerkezettel alapozza meg a felületességek ellen. Ára 4.80 P.

Koepgen—Endrefalvy: A szó hatalma. Főleg egyházi szónokok számára készült könyv, amelyben sok olyant találnak, amit eddig is öntudatlanul vagy öntudatosan gyakoroltak, vagy most a híres franciskánus tapasztalatainak olvasásakor tanulnak meg és hasznosíthatnak. Ára 2.80 P.

Krisztus, a lélek élete címmel egy külföldön már híres, lelkigyakorlatos könyv jelent meg magyarul. Szerzője: Dom Columba Marmion bencés-atyja. Maga a könyv tulajdonképpen Jézus Krisztusról szól, illetve mérhetetlen értékű adományairól, melyeket P. Marmion a Krisztusban rendületlenül hívő lélek mély alázatával «szerényen» felfed, hogy mások is megértsék és felértékeljék Urunk küldetését, az egyetlen utat, mely teljes biztonsággal elvezet Istenhez, minden emberi élet végcéljához. Isten útjai valóban kifürkészhetetlenek. P. Marmion Dublinban született. Atyja ír, anyja francia katolikus volt, istenhite pedig Jézus Krisztustól származott. Ebben a csudálatos találkozásban leljük magyarozatát, szinte tökéletesnek mondható útmutatásainak. Alapjában nem mond újat lelkigyakorlataiban, csak azt, amit az Egyház évezredek óta tanít a maga patinás nyelvén, de ő ezt korunk nyelvén, mint a visszhang, érthetően visszhangozza. Aki szereti Jézust, ha elolvassa P. Marmion könyvét, még jobban megszereti; ha valaki követte Jézust, még jobban vágyja követni, sőt mi több, könnyebben, biztosabban fogja tudni követni Urunkat, aki nélkül, mint Pál apostol nyomán, egyre-egyre hangsúlyozza, semmit sem tehetünk!... A könyv a Szent István-Társulat kiadásában jelent meg.

P. Badalik Bertalan elmélkedése a nők szentségimádására a XXVIII. Katolikus Nagygyűlés alkalmával.

I. Hit.

Csak marék por vagyok és mégis Táborhegy szeretnék lenni, hogy a szent Ostyát millió és millió léleknek mutathassam fel. A szélvész és a tenger zúgását felülmúló hanggal szeretném kiáltani felétek, Budapest, a nemzet, a világ felé: Venite adoremus! Jöjjetek, imádjuk!

Jöjjetek, imádjuk, mert az van itt jelen a kenyér színe alatt, aki önmagárólmondotta:

«Én vagyok a mennyből leszálló kenyér!»

«Én és az Atya egy vagyunk!»

Krisztus az Istenfia, a Megváltó van itt az Ostya színe alá rejtőzve.

Emberek! akik az Isten-közelséget áhítozzátok, zúzzátok össze bálványaitokat, törjétek össze faragott képeiteket, mert maga az Istenfia, Krisztus Jézus van jelen az Ostya színe alatt!

Vagy ti is azt mondjátok, amit a zsidó nép mondott az Oltáriszentséget megígérő szavaira Krisztusnak: «Kemény beszéd cz, ki hallgatja azt?»

Talán azért, mert nem érted meg, hogy a kenyér és bor lényege hogyan változik át Krisztus testévé és vérévé?

Talán azért, mert értelmedet felülmúlja, hogy a végtelen nagy Isten a kis Ostya színe alá rejtőzik?

Talán azért, mert nem tudod felfogni: hogyan lehet Krisztus ugyanazon időben millió és millió Ostya színe alatt jelen? Ha emberi elmémrel nézem Krisztus nagy ajándékát, talán én is kemény beszédnek tartom.

Ha arasznyi eszemmel akarom eme isteni misztériumot felfogni, én is megtorpanok.

De azért én mégis térdet hajtok Előtted, Eucharisztikus Krisztus; imádlak

és hódolok Előtted, mert Te mondád szent ígéreted beváltásaképen — világosan és félreérthetetlenül:

«Ez az én testem;

Ez az én vérem!

Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!»

Fontold csak meg, testvérem! hogy Krisztus szeretetből irántunk nemcsak akart sátrat ütni az emberek fiai között, de meg volt hozzá a hatalma is, mert Ő Mindenható.

Vagy talán a végtelen szeretet és mindenhatóság művét akarod arasznyi eszeddel felérteni?

Vagy talán hihetetlennek tűnik előtted, hogy Krisztus ilyen végtelen szeretettel hajolt le hozzánk?

Eucharisztikus Krisztus! Ha ígéreted s a szerzés világos szava, a legméltóságosabb Oltáriszentség titka végtelen szereteted és mindenhatóságod fényében jelenik meg előttem, úgy érzem, mintha értelmem, akaratom, szívem megértette volna a Te Szentséged nagy titkát.

A csodák, amelyekben az Eucharisztia mint a virág a reggeli harmatban ragyog előttem, — nem tántorítanak meg; a benne megnyilvánuló végtelen szeretet nem torpant meg? Ellenkezőleg, erősítik, mélyítik, bensőségebbé teszik hitemet.

Azt mondom: valóban Istenhez, Krisztushoz méltó ajándékot kaptunk a «hit titkában», a legméltóságosabb Oltáriszentségben!

Ne csodálkozzál hát, ha a Szűz Anyát, az apostolokat, a keresztyénység első századának vértanuit, az egyházatyákat, az erény hőseit, a lángelméket ott látod az Eucharisztia előtt mélységes hittel leborulni.

Eucharisztikus Krisztus! Te Istenfia vagy; én csak eltűnő atom vagyok. De halljad, halljad ezen eltűnő atom hangját: Imádlak Téged!

A kis gyermeknek lelkületével, hitével mondom: Credo Domine!

Fizikai szemem csak ostyát lát, de ígéretedben, szavadban gyökeredző hitem tudja, hogy a kenyér és bor színe alatt valóságban, lényegileg jelen vagy. Jelen vagy testeddel, véreddel, lelkeddel, emberségeddel, Istenségeddel.

Legszentebb jelenlétedben megalázom magam Előtted. De milyen jólesik ez nekem! . . . Amidőn lábaid elé borulok, úgy tűnik fel, mintha átkarolnám azokat . . . Mintha ott egész nyomorúságomat levethetném minden kevélységével és hiúságával . . . Ó, milyen megkönnyebbülten lélekzem fel, hogy most a kevélység halva fekszik bennem . . .

Eucharisztikus Krisztusom! Ebben a szent hitben akarok élni és halni. Nem törődöm a világ okoskodásával. Add Uram! hogy ezt a szent hitet vallhassam ajkammal, szívemmel, életemmel s ha kell, vérem hullásával. Credo Domine! Uram, hiszek Benned! Amen.

II. Hála.

Mit kaptunk mi voltaképen az Úr Jézustól az Eucharisziában?

Felelet: Beteljesedést az emberiség három nagy vágyára.

1. Az emberiség lelke legmélyén kitörülhetetlenül él a vágy az elveszett paradicsom és ezzel az Isten közelsége után.

Ezért faragtak maguknak kőből szobrot az emberek, hogy az istenséget odakényszerítsék maguk közé.

Szegény emberiség! Veled az igazság és tévely mindig karöltve jár.

Igaz a vágyad az Isten-közelség után;

téves az elgondolásod, hogy saját kezéd alkotta műben rejtet az istenséget.

De ne ess kétségbe, mert eljön, aminthogy el is jött a jel, akiről a Szentírás mondja: ruhája a nap, lábai alatt a hold, feje körül a csillagok s ez a jel az Isten-anya fiat fogan a Szentlélektől, fiat szül, s az Ő neve: Emmanuel, azaz: Velünk az Isten!

Testvéreim! Örüljete, mert velünk az Isten! Örvendjete, mert köztünk az Istenfia;

ujjongjatok, mert a legméltóságosabb Oltáriszentség titka által a legcsodásabb Isten-közelség részesévé lettetek.

Meglátogathatod, térdet hajthatsz Előtte; lábaihoz borulhatsz, mint Mária Magdolna; bocsánatát kérheted, mint a házasságtörő asszony? Hallhatod tanítását, mint Márta; odaviheted gyermekeidet, hogy megáldja; elpanaszolhatod neki bánatodat, keserveidet és Ő megenyhít tégedet.

«Mit adjak viszont az Úrnak — kérdezted a zsoltárossal — mindazért, amit nekem adott?»

2. Az emberiség másodszor szent és szeplőtelen áldozat után vágyódik.

Benne él a bűnnek tudata, melytől szabadulni szeretne, melyért elégtételt akarna nyújtani az Istennek. Ezért van neki szüksége áldozatra. Istentől való függésének kifejezésére akar szent, szeplőtelen, tetsző áldozatot bemutatni Istennek.

Mi más a szentmiseáldozat, mint ennek a vágnak csodás, emberi szív által nem sejtett beteljesedése.

A mi oltáraink fensége nem az anyag nemességétől, nem a művészi munka tökélyétől, hanem onnét van, mert rajta a Kálvária áldozata újul meg minden szentmisében.

Ez a tudat ébredjen lelkedben a vasárnapi harangszóra s akkor nem a bűntől való félelem, hanem a királyi Zsoltáros lelkülete kényszerít a templomba, amelyet ezen szavakkal fejezett ki: «Mit adjak viszont az Úrnak mindazért, amit nekem adott?»

3. Az istenséggel való egyesülés vágya szintén él az ember lelke legmélyén, mert akit tisztelünk, szeretünk, azzal valamilyen módon egyesülni akarunk.

Az Eucharisztikus Krisztus az emberiség eme vágyát ugyancsak pazar módon teljesítette.

«Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énbennem van és én őbenne.»

Egyesül veled Krisztus, de nemcsak külsőleg, nemcsak mint jóbarát a jóbaráttal szeretetben, hanem étel és ital a legbensőbbben.

Csak a Te végtelen szereteted fényében értem meg valamelyest Eucharisztikus Krisztus! a lélek e csodálatos nászát Istenével.

Hogyne esnék e gondolatra extázisba s milyen meggyőződéssel és önfelelt örömmel hajtogatom: «Élek én, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem!»

Ne csodálkozzatok, hogy a hitvány világ közepette annyi érintetlen, szűzies, tiszta, áldozatos, hősiek lélek él!

A kérdés kulcsa az Eucharisztia.

Jöhet a világ minden ármánya; követelheti ereimben a vér a maga jogát; csábíthat a mammon a világ minden gyönyörével, ha Krisztus a szívemben, tudatomban, nem félek, nem ingok meg; szent büszkeséggel kiáltom oda a kísértőnek Szent Pál apostollal: «Omnia possum!» Minden áldozatot meg tudok hozni, mindent le tudok győzni abban és azáltal, aki engem megerősít, az Úr Jézus Krisztus!

Ismét a zsoltáros szavaival kérdezem: Mit adjak viszont az Úrnak mindazért, amit nekem adott?

Gratias agimus Tibi Domine! Hálát adunk neked, Uram, az Eucharisztia nagy ajándékáért.

Ennek a hálának kifejezések legyen a magyar róna búzatengerének ringása; a magyar bor tüze, illata;

ezt a hálát zengje a virágos mező, Dunántúl lankása, Ruszinszko hegyei, ezt a hálát zengje az ezernyi ezer gyermek és ifjú tegnapi szentáldozása; az Előtted hódolóik mai közös szentáldozása;

Fogadd hálaképen a szűzi leányok szent érzelmét, melyet a Te «borod» fakasztott lelkükben;

fogadd az anyáknak a házasság szentélyéért folytatott szent harcát;

fogadd a mennyországnak és hazának gyermekeket adó anyák szent anyaságát;

fogadd az özvegyek áldozatos Krisztus-szolgálatát;

fogadd az apostolkodó testvérek szent buzgóságát;

fogadd el erős, visszavonhatatlan szent elhatározásunkat, hogy a jövőben az Eucharisztia tiszteletét, szeretetét nemcsak a saját lelkünkben, de családunkban is apostoli buzgósággal igyekszem előmozdítani.

Uram! Csordultig a lelkünk! Csak ennyit: Gratias, hála Neked Uram! Amen.

III. Szeretet-engesztelés.

Elmélkedésünk legnehezebb pontjához értünk. Az eucharisztikus Krisztus irántunk szeretetét kell megmutatnom.

Führich festőművésznél Jézus Szíve-képet rendeltek. Ő azonban azt felelte: a megrendelést nem fogadhatom el, mert akkor Jézus Szíve érzelmeit is érzékeltetni kellene az Úr Jézus arcán, erre pedig nem akarok vállalkozni.

Hát hogyan vállalkozzam én az Eucharisziából felénk ragyogó végtelen szeretet méltó ecsetelésére?

S ha történetesen a kerubok és szeráfok nyelvén szólhatnék s megközelítőbben tudnám az Úr Jézus nagy szeretetét kifejezni, kérdem el tudjátok-e felejtetni e néhány percre a világot s rá tudjátok-e irányítani minden gondolatokat, érzelmeteket e rövid, de sokat mondó szóra: *Jézus szeret engem.*

Akkor megérteném Üdvözítőmnek csodás tetteit és szívem buzdulna az

A neszmélyi Kis Örökimádás új oltára.

íránta való szeretetre; mert lehetetlen volna Jézust nem szeretni, ha mindig tudatában volnánk, hogy Ő engem végtelenül szeret...

A Szentírás kifogyhatatlan Krisztus szeretetének a kifejezésében:

Amint az Atya szeret engem, úgy szeretlek én is titeket. (Ján. 15. 9.)

Azután a kereszthalálára célozva mondja: Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mintha valaki életét adja barátaiért. (Ján. 15. 3.)

«Krisztus szeretett minket — amint Szent János a Jelenések könyvében mondja — és megmosott bennünket bűneinktől a saját vére által. (I. 5.)

Tanításával fáklyát gyújtott neked, az igazságkeresőnek! De ez nem volt elég szeretetének!

Példájával utat mutatott az egész emberiségnek. — De ez sem volt elég szeretetének.

Keserves kinszenvedésével és halálával ismét megnyitotta számunkra a mennyország ajtaját. — De ez sem volt elég szeretetének.

Feltámadásával hitünk záloga lőn. — De ez nem volt elég szeretetének.

Anyaszentegyházat alapított, hogy mint «alter Christus» a megváltás művét fejezze be bennünk. — Ez sem volt elég szeretetének.

Bűnbocsajtó hatalmát az Anyaszentegyháznak adta, hogy lelkünk igen nagy terhétől bizonyossággal megszabadulhassunk. — Ez sem volt elég szeretetének.

Mennybe szállt, de nem akart árván hagyni.

S ezért szerezte számunkra a legméltóságosabb Oltáriszentséget.

Szent János apostol így fejezi ki magát:

«A húsvét ünnepe előtt pedig tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, mivel szerette övéit, kik e világon valának, mindvégig szerette őket». (13. 1.)

S ekkor az utolsó vacsorán, szenvedésének előestéjén szerezte nekünk a szeretet szentségét, az Eucharisziát.

Isteni szemei már látták a vérrel verejtékező alakját.

Ajkaí érezték az áruló csókját.

A csúfos elfogatás, a korbácsok, a töviskorona, tanítványai hűtlensége, gyávasága, a csöcselék káromlása, hamis esküje, az elítéltetés, a nehéz keresztfa, a Kálvária — ó, ez mind ott élt mindentudó lelkében, s ő nem magára gondol, velünk törődik, rólunk gondoskodik.

Ezt a pillanatot választja ki, hogy mindvégig tartó szeretetét maradandó, kézzelfogható formában kifejezze.

Ó szent éj, szent pillanat! Mivel hasonlítsalak össze? Talán a betlehemi éjszakával. Az eget hoztad a földre! A földből csináltál mennyországot.

Igen, ekkor történt a cönakulumban. De nem mondom el saját szavaimmal, hadd mondja el az evangélista:

«Vevé Jézus a kenyeret, megáldá, megszegé és tanítványainak adá, mondván: Vegyétek és egyétek, ez az én testem. És vevén a kelyhet, hálát ada és nekik adván, mondá: Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, az újszövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.» (Máté 26. 26—28.)

S azóta templomainkban ég az örökmécs. Hirdeti Krisztus mindvégigtartó szeretetét. Útjelző a fáradozónak és megterheltnek, hirdetője a megenyhülésnek; az élő vizek forrására mutat, jelzője a szűzek borának, hirdetője a gyengék erősségének; magyarázója a mi fölötté nagy boldogságunknak, mert itt az Úr! Közöttünk az Úr! Velünk az Úr!

Hogy a tiszta, szeplőtelen lelkeknek adod önmagad az Eucharisziában, azt még valahogyan megértem. De hogy nekem, bűnösnek, kevélynek, ridegnek, a közömbösnek is odaadod magad Krisztusom, ezt nehezen értem meg.

Pedig így van, Testvéreim!

Jól tudta azt Krisztus, hogy nemcsak egy Júdás, de sok is adódik majd, akik szentségtörően veszik magukhoz szent testét és véréit. Előre látta, hogyan

törnek majd szentségtörő kézzel a tabernákulumra s belőle, mint haszontalan holmit dobják ki a Szentséget.

Előre látta, hogy sok helyen tisztelet és szeretet helyett tiszteletlenséggel és szeretetlenséggel illetik a szeretet szentségét.

De őt mindez nem akadályozta meg abban, hogy önmagát az Eucharisztia-ban mindenkinek, az egész világnak ajándékozza.

Ó, hogyan köszönjük meg Eucharisztikus Krisztus a Te mindvégig tartó szeretetedet?

Hitünk, hálánk kifejezése mellett fogadd szeretetünk nyilvánítását!

Szent Péter apostollal kiáltjuk feléd: Amo Te Domine! — Szeretlek, Uram!

Szeretlek elmémmel, mely Benned az örök igazságot látja,

szeretlek akaratommal, mely Benned az örök jószágot látja,

szeretlek szívemmel, mely Benned az örök szeretetet érzi,

szeretlek egész lényemmel, melynek minden porcikája a Te ajándékok.

Ha tudnám, hogy csak egy rostja is van énemnek, mely Téged szeretni nem kíván, kitépném, mert tudom, hogy Téged szeretni szent kötelesség és föld mennyország.

Testvéreim!

Az az Isten szeretete, hogy az Ő parancsait megtartsuk!

Igy szereted Te is Krisztust?

Örömed forrása az Oltáriszentség?

Szívesen látogatod?

A vásár- és ünnepnap szentmise hallgatás kedves kötelességed?

Az áldoztatóasztal vonz, vagy taszít téged?

Apostola vagy a tevékeny felebaráti szeretetnek, melynek az Oltáriszentség szent köteléke?

Ó légy apostola ennek a szeretetnek a szeretetben szegény világ közepette!

S ha szereteted őszinte, akkor nemcsak saját hibáidért, hanem felebarátaid tiszteletlenségeiért, közömbösségeért, hitetlenségéért is vezekelsz, engesztelsz. Akkor az Oltáriszentség előtt térdelve sokszor felsőhajtasz: Parce Domine populo tuo! Irgalmazz Uram! Irgalmazz a te népednek, mely nem akarja látni a Te végtelen szeretetedet s nem akarja viszonzni a Te végtelen jószágot. Ha valóban viszonszereted az Eucharisztikus Krisztust, sokszor felsőhajtasz: Uram, fogadd el hédolatcmat, hálémat, betegségemet, megaláztatásomat engesztelésül férjem, gyermekeim, testvéreim, nemzetem hidegségeért, közömbösségeért, hitetlenségéért, súlyos gonoszágaikért.

Ne derelinquas nos Domine! Uram, ne hagyj el bennünket, hiszen nálad vannak az örök élet ígéi, «Te vagy az élő vizek forrása!»

Ne hagyj el, különösen akkor ne «cum defecerit virtus nostra», amikor erőink ellankadnak, s halálos ágyunk mellett kigyúl a haldoklók gyertyája! Ó Uram, add, hogy akkor szolgál elhozhasa hozzám a legméltóságosabb Oltáriszentséget, üdvösségem örök zálogát. Amen.

Könyörgés Imrész-lelkületért.

Irta: Gálosiné Ottlik Myra.

Országunkat építő Szent Király, ó István,
Körötted íme: sír a magyar.
Megromlott erkölccsel háborítjuk Istent,
Félő, hogy elvész az ősi ugar.

Fogyó erkölccsel pusztul a hon,
Szent Fiad lelkét: küldd el nekünk,
Ha ősi virtus és ősi erkölcs él,
Imrész lélekkel: áll nemzetünk.

Himnusz Nagyboldogasszony napján.

Irta: Gálosiné Ottlik Myra.

Anyám! Dicsőségben fényességes,
Mennyekben ó ékességes
Gyönyörű Királynő.
Akit szűz Testeddel,
Angyalok vittek fel
A boldog Egekbe.

Könyörülj meg rajtunk,
Akik itt jajgatunk
Siralomvölgyében.
S ha üt a végső óra
Nehéz számadásra:
Légy akkor mellettünk.

Ima Szűz Máriához.

Most segíts meg, Mária!
Ő irgalmas Szűz Anya.
Keservét a bűnnek, bajnak,
Eloszlatni van hatalmad.

Hol már ember nem segíthet,
A Te erőd nem törik meg,
Hő imáit gyermekidnek,
Nem! Te soha nem veted meg.

Hol a szükség kínja nagy,
Mutasd meg, hogy anya vagy!
Most segíts meg, Mária,
Ő irgalmas Szűz Anya! Amen.

A többhelyűség csodája.

A hely a kiterjedt testek által elfoglalt tér, kiterjedésük által való térfogatuk. Ez a valóságos helye a látható testnek, ahol pedig a test térfogathoz juthat, de még nem foglalta el, az a lehetséges hely. A helynek azok a megkülönböztethető részei, ahol részei kiterjedése által *körülírt jelenléte* van a testnek. A testeknek bármely helyen csak ilyen körülírt jelenléte lehetséges, kiterjedéseik által körülírt jelenlétük van. A test minden egyes részének megvan a maga saját helye, mert ugyanazon az egy helyen csak egy s nem több testrész lehet, a látható testrészek ugyanis áthatlanok egymásra nézve, egymásban kölcsönösen jelen nem lehetnek, hanem csak egymás mellett, ezt nevezik áthatlanságnak.

Lelkünk nem olyan módon van jelen a helyén mint a test, a lélek már nem részei által körülírt jelenléttel van a helyén, — hiszen nincsenek egymáson kívül való részei —, hanem másképp. Lelkünkre nézve nem áthatlan a test, benne van jelen a maga egészében, sőt a maga egészében van jelen a maga egész állagával a test minden egyes részecskéjében is és a maga egészében hat a maga egész állagával a test minden egyes részecskéjére. Csak a test térfogata határolja a lélek jelenlétét a testben, azért mondják, hogy a léleknek a testben *határolt jelenléte* van. De különben ilyen határolt jelenléttel van a test minden egyes részecskéjében a test anyagi állaga is, amelyből kiterjedt mennyisége sarjad ki a kiterjesztő erő hatására, ennek a nem érzékelhető testi állagnak is nincsenek egymáson kívül való részei és a maga egészében van jelen a test minden egyes részecskéjében is. A határolt jelenlétű lélek és testi állag alkalmazkodni tud továbbá a test változékony térfogatához, például a gyermeki test férfitestté növekedik és a lélek meg a testi állag a nagyobb térfogatú testben is csak úgy van jelen, mint mikor kisebb volt, a megnövekedett test minden egyes részében is csak úgy van jelen, mint előbb, vagy ha megcsonkítják az élő testet, a lélek és a testi állag csak kisebb térfogatú helyhez jut, határolt jelenlétük módja nem változik.

A Mindenható csoda útján azt is megteheti, hogy lelkem a maga egészében legyen jelen testem minden egyes részecskéjében és éltetni tudja testemet akkor is, ha annak részei igen eltávolodnának egymástól úgy, hogy egész testem így — mondjuk — tízszer, sőt százszorakkora térfogathoz jutna. Aquinói Szent Tamás erre azt mondja, hogy a test részei a lélek számára *alakilag* egy helyen vannak mégis. Az Úr Jézus vérrel is bíró élő szent teste a mennyországban körülírt jelenléttel van a helyén, de mennyei helye és az egész földön lévő megszentelt

színek által határolt helyei alakilag egyhelyen vannak élő szent teste és vére állagai számára úgy, hogy mindenütt a földön élő szent teste állaga által tartja fenn a szentostyák színeit (érzékelhető kiterjesztett mennyiségeit) s élő szent vérének állaga által tartja fenn a sok templomban megszentelt borszint (a bor érzékelhető kiterjesztett mennyiségét, amely nem a bor állaga, hiszen az az átváltozáskor megszünt létezni, hanem annak független járuléka második és harmadik részleges működési alakjai állapotában; ez igaz a megszentelt szentostyáról is). Persze, mindenütt mint testrészeiben állagilag van jelen a megszentelő, az átváltoztató szavak erejénél fogva a megszentelt színek alatt s azok minden egyes részecskéjében lélek módjára.

És, amint a lélek, vagy a testi állag egy marad, bármily sok és egymástól bármennyire távollevő testrészeket is éltet sajátjaiként, hasonlóan eucharisztikus Megváltónk is egy marad, bármily sok helyen van is jelen az imádandó Oltáriszentségben állagilag az egész földön. Ez igaz az Úr élő szent testének a figura organikájáról is (ami egész élő szent testének, minden egyes részecskéjének ki nem terjesztett s így nem látható, nem érzékelhető mennyisége). Tehát kísérőleg (per concomitantiam) van jelen külön-külön mind az ostyának, mind a bornak külső (érzékelhető) színei alatt és azok minden egyes részecskéjében az eucharisztikus Megváltó egészen és élve mindenütt az egész földön, figura organikájába öltözötten, azért nem érzékelhető módon. Lát és hall minket, meg szeret is az Oltáriszentségből, a színeknyújtotta házából, Betleheméből, amely szó magyarul annyit jelent, mint Kenyérháza. Necsak karácsonykor, de mindenkor hitvallja lelkünk:

«Ne menjünk Betlehembe, itt találjuk rejtve a szentostyában s magasztaljuk. És, ha szívünk tiszta, meg ártatlan, jobban tetszik Neki, mint az arany».

Az Úr Jézus jelenlétét sokszorozó ezen többhelyűség csodája miatt túlaradó *a szentségi jelenlét* (a harmadik jelenléti módja az Úr Jézusnak; az első volt ugyanis a földön, a második a mennyekben, a harmadik az Oltáriszentségben). Az isteni szeretet e nagy csodája *a többhelyűség csodája*, miszerint mindenütt jelen van, ahol Oltáriszentség van. (A teljes Szentháromság közvetve van jelen az Oltáriszentségben és nem szentségileg, mert így csak az élő Istenember áldozza fel önmagát érettünk és táplál minket szent testével és vérével Istennek leölt Barányát jelképezve.)

Esztergom.

Juhász Béla.

OLTÁRVIRÁGOK.

4. Engesztelés.

Istennel a szeretet fűz egybe. A szeretetből virágzik ki életünk kettős feladata, az imádás és hálaadás is, mert mindkettő egy-egy neve a szeretetnek: egyikkel szeretjük az Istent, mert ő a szeretet (Ján. I. 4, 8), a másikkal, mert ő előbb szeretett minket (4, 19). O boldog örökkévalóság, ahol nem szakadhat meg a szeretet s azért szüntelenül hangzik az imádás és hálaadás örömeke is!

De a földön? . . . Hányszor elsorvad a szeretet s vele nyomban elfonnyad az imádás és hálaadás is. Megszakad a kapcsolat Istennel s nyomában két seb támad: az egyik Isten külső dicsőségén mint megbántás, a másik a lelken mint büntetésreméltóság. A föld az Istenfeledés hona (Ps. 87, 13). Isten jóságos szeretete vagy visszhang nélkül marad, vagy közömbösség, tiszteletlenség, hálátlanság rá a válasz. És sajnos, sokban vétünk mindnyájan (Jak. 3, 2).

A kegyelem nyomán az imádságnak egy új neve köt össze újra Istennel: az *engesztelés*. Csak ezen a tövön nyílik újra az elfonnyadt imádás és hálaadás. Az Istenhez visszatérő lélek elsőben Isten irgalmáért eseng (Ps. 50, 3). fogadja vissza és ne büntesse érdeme szerint. Ez az engesztelés első összetevője, a *megkérlelés*. Aztán igyekszik az elkövetett sértést helyrehozni azzal, hogy fokozott buzgósággal hajlandó a jövőben teljesíteni kettős kötelességét, az imádat és hálaadást. Ez a szándék az engesztelés másik összetevője, a *jóvá-tétel*. Akinek igaz szeretete van, az nem elégszik meg azzal, hogy a saját bűnciért nyujtson engesztelést, hanem a felebarátja helyett is. Szívenszúrja az a szörnyű ellentmondás, amelyet a költő úgy fejez ki, hogy «a szeretetet nem szeretik», amor non amator (Jac. Todi) és felgyúl benne a buzgólkodás, melyet aztán az isteni és felebaráti szeretet tüze kétoldalról éleszt (S. T. 1, 2. q. 28, 4). Engesztelés! Ó nemes terméke a megsebzett szeretetnek! Istent ugyan teljes szívünkben és mindig annyira kell szeretnünk, amennyire csak erőnk engedi (Mt. 22, 37), azért pótlásra, igazság szerint, nem marad. De vigasztaló tudat, hogy a szeretetnek ezt a nemes szándékát az Isten tette váltja, mióta Krisztussal egyesülve, az ő érdeméből képesek vagyunk Istennek elégtételt nyujtani. Az engesztelés bánatos dala a földi zarándokutunk indulója, melynek számtalan változata állandóan a szeretet motívumából táplálkozik.

b) Krisztus az Oltáriszentségben jelen van, azért imádandó. Ebből a gyengéd titokból árasztja hármas elágazásban jóságának özönét, azért hálával tartozunk. Az Egyház szüntelenül éneklí is

neki az imádás és hála énekét. Minden léleknek bele kell kapcsolódnia. Ki is ne szeretné különös módon az Üdvözítőt, éppen szentségi állapotában? És ki ne vallaná Szent Bernáttal: «Nekem annál kedvesebb, értem minél kevesebb». Mihi tanto carior, quanto pro me vilior! (Serm. I. epiph. 2).

A világ váltópénze a hálátlanság. S az Oltáriszentségre bőven jut belőle. Maga az Úr panaszkodik az Oltáriszentségből: «Szívem szeretetéért az emberek nagy részétől, a szeretet szentségében, csak hálátlanságot kapok, amelyet tiszteletlenségükkel és szentségtöréseikkel tanúsítanak!» Hogyne fájna a Szent Szívnek ez a hálátlanság! Nem abban az értelemben, mintha szentségi megdicsőült állapotában szenvedésre képes volna, hanem elővételezéssel, mert ezek fájdalmat okoztak neki a szenvedés idején, annál nagyobb fájdalmat, mert a szeretet szentsége ellen irányulnak. S ezekért is eleget kellett tennie, ami szenvedésének jelentékeny részét képezi.

Mivel a fájdalom és elégtétel annyira emberi, azért az engesztelés különös jelentőséget kap a szentségimádásnál. Maga az Úr kifejezetten óhajtja ezt az engesztelést és Szent Margit által meghagyja a lelkeknek, «tegyék jóvá a méltánytalanságokat, melyekben az emberek az oltáron részesítik». Fogékony szívekre vár ez a feladat, akiknek van érzékük a szentségi állapot szépsége, az eucharisztikus szeretet titka s a hálátlanság tövise nyomán vérző fájdalom iránt. Változatos alakban nap-nap után annyi alkalom kínálkozik, hogy a magunk és mások mulasztásait, lanyhaságát, közömbösségét, hidegségét, tiszteletlenségét, hálátlanságát engeszteléssel tegyük jóvá és vigasztalást nyujtsunk az Úrnak. Nem meddő érzelem ez, hanem igenis hatékony. Mert ha az Úr megdicsőült Szíve szentségi állapotában nem is érez fájdalmat, de a szeretet megnyilvánulásában most is öröme telik s valamikor ez az együttérzés szenvedő Szívének vigasztalására szolgált.

Ime a bűn is kitermelhet imádságot, mégpedig a legemberibb, mert fájdalmas imádságot. Az engesztelés nyíló piros rózsája a maga tövisével! Illata áthatja az imádás és hála tömjénillatát, mert az ő illata a bánkódó szív fájdalmából és a bűnbánat könnyeiből táplálkozik. Legszebb imádás a szenvedő szeretet és legszebb hálaadás a fájdalmat vigasztaló jóvátevés. Szeressük az engesztelő imát, mert az Isten csodás hatalma nyilvánul ki benne: ahol csak kiárad a bűn, ott túlárad a kegyelem (Rom. 5, 20).

Rogács Ferenc.

J. Kalán—Karácsonyi: A világot Krisztusnak! — Krisztus királyságát, a katolicizmus modern problémáit tárgyalja ez a mű az Actio Catholica szellemében. Ára: 2 P. Jelentkezőknek árendedmény. Előjegyzéseket elfogad a fordító: Karácsonyi Márta, Budapest, II., Kapás-u. 24.

A katolikus Egyház hazánkban.

Szent István király hónapjában Szentegyházunk gondolata álljon lelki életünk homlokterében!

Hazánk vallási képe elég tarka. A mohácsi vésznél elpusztult papok (több 600-nál) helyébe beszívárgott hitújítók (Kálvin, Luther, Zwingli prédikátorai) a népet tudtán kívül (hisz még miséztek is először nekik, mintha katolikusok lennének) vitték át az eretnkségekbe. Leszármazottaik pedig már nem is hallottak arról, hogy mi történt. Az eretnek prédikátorok kegyetlen gyűlölettel töltötték meg őket a katolikusok ellen. Torzképet rajzoltak eléjük az Egyházzól és tanításairól. Gúnyolták szentségeit és szentelményeit. (Innét a magyar káromkodások és kiszólások katolikusellenes iránya, amelyet, sajnos, katolikusok is átvettek.) Ezt nemcsak akkor tették, de teszik azóta is. (Pl. Neszmélyen az egyik előbbi református lelkész, akit aztán a plébános panaszára el is helyeztek, a «vallásos estén» azt mondotta a megjelenteknek, hogyha ő bemehetne a katolikus templomba, szeretne lábbal rátaposni arra a Szentségre, amelyet a katolikusok imádnak!) Hittankönyveikben vallásos, folyóirataikban — immár alig elviselhetően — igyekeznek előretörni a katolikusok és az igazság rovására. (Magyarországon, Szent István országában szomorú megállapítani ezt.)

De nem szabad megállani a szomorúságoknál! Mérhetetlen bűnös mulasztások, rossz példaadások, tökéletlen katolikusok az okai a mai állapotoknak.

Nekünk — az Oltáregyesület tagjainak — erős imádsággal kell sikrasszállanunk a magyar katolikus Egyházért. Nem ott kezdenünk, hogy kritizáljuk egyházi előjáróinkat, hanem *Istent keressük a sötétségben!* Kialtszon a lelkünk az Úr után: «Uram, mentsd meg népedet!» Először azzal, hogy «lásson!» Azután azzal, hogy «járjon» és ami a legfőbb, hogy Téged lássanak meg életében, «a Mester itt van», érezzék meg a katolikus templomok előtt átmenő eretnekek is. A katolikusok nem lehetnek olyanok, mint a zavarosban úszó halak (látásuk korlátozva, tehát tehetnek velük, amit akarnak), nem lehetnek olyanok, mint a láb nélküli béna (egy helyben ül és várja, hogy a könyörület mit juttat neki) és nem lehetnek közömbösek, mert akkor életükből nem világít Krisztus. Az ima minden politikai és anyagi eszköznél nagyobb hatalom s ezt az eszközt kell használnia az összefogó közösségnek — az Egyháznak — mindenekfölött. *Olyan tökéletes katolikus életet, amelyet nem lehet elgáncsolni és amelyet nem lehet lekicsinyelni, mert átragyog rajta Krisztus minden vonatkozásban: Ha Őt sugározza, ha Reá emlékeztet, ha Róla beszél, ha cselekedetei a Krisztus tettei, akkor elgáncsolhatatlan.*

Ezt kérjük tehát imádási óráinkban Szent István hónapjában a magyar katolikus Egyház minden tagja számára!

VATÉLJES • BÜCSÜKAV

Aug. 3., 4., 15., az imádási óra, a közös ájtatosság napján és egy tetszés szerint választott napon. (Most Szent István napja legyen ez!)

OLTÁREGYLETI ÉLET

Zarándoklatunk Veszprémbe, amely tavaly az ország történelmi eseményei kapcsán elmaradt, az idén szeptember 24-én lesz. Mint már tavaly jeleztük, *felkeressük Veszprémbe Boldog Gizella első magyar királyné emlékeit*, köztük annak a kolostornak romjait, amelynek falai között a megözvegyült szentéletű királyné — mint apáca — egyházi ruhák hímzésével és varrásával foglalkozott. A zarándoklatra máris van 100 jelentkező, tehát 40%-os utazási kedvezmény biztosítva van. (Igy 4 P 68 fill. volna az útiköltség Budapestről Veszprémig, oda-vissza.) De reméljük, hogy a százat sokkal meg fogja haladni a jelentkezők száma. Élelemről kiki maga gondoskodik. Veszprémbe van elég vendéglő! De magunkkal is vihetünk ételmezt, amelyet az angolkisasszonyok zárdájában — mely a veszprémi Oltáregyesület otthona — nyugodtan elfogyaszthatunk. A zarándoklat bővebb és végleges programját szeptemberi számunkban közöljük, budapesti szervezeteinkkel pedig már augusztus végén külön körlevélben tudatjuk.

A spanyol templomokért. Ismeretes, hogy a magyar nagyméltóságú püspöki kar száz kehellyel siet a kirabolt spanyol templomok segítségére. Hallva ezt a *budai Urinők Magyarok Nagyszonyaról nevezett és Szent Erzsébet pártfogása alatt álló kongregációja*, a következő adományokat küldötte az Oltáregyesület Központjába: 1 alba, 1 karing, 2 ministráns-ing, 6 palla, 6 korporálé, 9 kéztörölt, 6 kehelytörölt, 3 vállkendő, 1 oltárterítő, 2 alsó oltárterítő, 1 oltártakaró. Ez az egyesület volt az első, amely a bíboros-hercegprímás úr felhívására érdemes dolgokat küldött az oltáregyesületi központba,

melyet Őminenciája a spanyol templomoknak szánt ajándéktárgyak és adományok összegyűjtésével megbízott. Az ajándéktárgyakat dr. Lobmayer Joanne prefekta juttatta el hozzánk. Isten fizesse meg!

Kékesfüred (felvidéki) szegény templomának — tekintettel az ottani nagy szükségre — egy fehér miseruhát 6 kehelykendőt, 6 kéztörölt és 3 korporálét küldöttünk júniusban. Tekintettel a kiállításunk közeledtére, további soronkívüli segítyezésben a «Felvidéket» sem részesítjük, hanem majd a rendes keretben (a december végéig az egész országból beérkezettekkel együtt) nyerne elintéztést a felvidéki kérvények is.

Krisztus király kongresszus volt az idén Ljubljanában július 25—30. között. A Krisztus király kongresszusok nem ünnepélyességek, hanem Krisztus országának nagy ügyeiről tárgyaló tanácskozások, főleg a katolikus élet vezetői számára. Hazánkat a kongresszuson P. Bangha Béla képviselte, akinek aktív szerepe is volt egy előadással.

Az Örökimádás tornyának restaurálása hátra volt még. Most ez is megkezdődött. Július 17-én kaptuk meg a közel tízezer pengős költségvetés jóváhagyását és már 19-én megkezdődött az állványozás, amely egészen a torony tetejéig ér. A torony köveinek lemállott részeit legyalulják, a hiányzó részeket pótolják és utána az egész tornyot és templomfacadéot parafinnal — elektromos fúvópuskával — bevonják. Így nem lesz több kitéve a kő a pesti levegő káros befolyásának s ezzel az Örökimádás restaurálása teljesen befejeződik. A szükséges összeg nagyrésze a hívek kegyes adományaiból fedeződik.